

5. KAPITOLA

Jacka prebudil chlad. Spal len niekoľko hodín, no počasie sa zatiaľ zmenilo. Cítil to vo vzduchu aj v reumatických rukách. Oprel sa o lakeť, habkal po nočnom stolíku, až našiel zápalku a zažal sviečku. Keď spúšťal nohy na dlážku, mal stuhnutý chrbát aj plecia. Sedel na peľas-ti, ale napokon ten chlad nezniesol. Neďaleko vankúša, na ktorom spala Mabel, sa medzi brvná vkradol mráz – kryštáliky sťa drobné pierka. Jack ticho zahrešil a zakryl jej plecia. Nedokáže jej poskytnúť ani len teplý domov. Vzal svietnik a odniesol ho do izby. Keď otváral ťažké železné dvierka na sporáku, zarinčali. V pahrebe telo ešte niekoľko uhlíkov.

Siahol po topánky a cez okno uvidel pohyb. Zastal si k zasrienenému sklu a pozrel sa von.

Zem pokrývala čerstvá snehová prikrývka, v mesačnom svite sa jagavo leskla. Stodola a stromy za ňou stáli ako nemé postavy. A tam, na kraji lesa, to zbadal znovu. Záblesk modrej a červenej. Ešte bol rozospatý. Pomaly zatvoril oči, otvoril ich, zaostril pohľad.

Tam! Pomedzi stromy utekala malá postavička. Vidí poletovať sukničku? Na krku červený šál, biele vlasy jej pa-

dajú na chrbát? Útla. Rýchla. Dievčinka. Beží krajom lesa a potom zmizne medzi stromami.

Jack si pretrel oči. Málo spánku, to preto. Často býva v noci hore. Odišiel od okna, obul si topánky, ani si ich nezašnuoval. Kráčal k hromade dreva, pod nohami mu vržďal sneh. Až keď sa vracal s brezovými polenami v náručí, všimol si ich malú snehuliačku. Položil drevo a s prázdnyimi rukami prešiel tam, kde včera stála. Zostala po nej len hromádka snehu. Rukavice aj šál zmizli.

Špicou topánky štuchol do snehu.

Nejaké zviera. Možno tadiaľ prebehol los. No čo šál a rukavice? Havran alebo niečo také. Vtáky vraj kadečo uchmatnú. Keď sa odvrátil, zazrel stopy. Do jamiek padali mesačné lúče. Stopy išli od zrubu k stromom. Zohol sa. Striebristé a belasé svetlo bolo slabé, takže spočiatku neveril vlastným očiám. Kojot, možno rys. Niečo iné, nie toto. Zohol sa a prstami sa dotkol stopy. Ľudské nohy. Malé. Akoby detské.

Jack sa striasol. Naskočili mu zimomriavky a v topánkach ho zaboleli bosé chodidlá. Odišiel od stôp a hromádky snehu, drevo si zobral pod pazuchu, vošiel dnu a rýchlo za sebou zatvoril. Keď hádzal polená do piecky, zišlo mu na um, či neprebudí Mabel. To sa mu len zdalo. Ráno je múdrejšie ako večer. Zostal pri piecke, kým sa v nej poriadne nerozhučal oheň, potom zatvoril dvierka.

Ľahol si k rozohriatej Mabel. Ticho zastonala, ale nezobudila sa. Jack ležal vedľa nej, vytrieštal oči, v hlave mal zmätok, až napokon upadol do spánku, ktorý sa veľmi nelíšil od bdenia. Bol to nepokojný spánok, v ktorom sny padali a topili sa ako snehové vločky, deti ticho utekali

pomedzi stromy a v čiernych havraních zobákoch sa trepotali šály.

Keď sa Jack prebudil, bolo už dopoludnie, slnko stálo nad obzorom, Mabel bola v kuchyni. Telo mal stuhnuté, unavené, akoby ani nespál, ale strávil noc kálaním dreva či obracaním sena. Obliekol sa a v ponožkách prešiel k stolu. Cítil čerstvú kávu a palacinky.

„Myslím, že to pomohlo, Jack.“

„Čo?“

„Ten kvások od Esther. Ochutnaj palacinky.“

Položila ich na stôl.

„Dobre si spal?“ spýtala sa ho. „Vyzeráš nejaký vyčerpaný.“ Položila mu ruku na plece a ponad neho sa načiahla k modrej smaltovanej kanvici, aby mu naliala kávu. Zdvihol šálku a teplú ju podržal v dlaniach.

„Neviem. Asi veľmi nie.“

„Vonku je strašne zima, však? Ale krásne. Toľko bieleho snehu! Hneď sa všade rozjasnilo.“

„Bola si vonku?“

„Nie. Len uprostred noci som bola na záchode.“

Vstal od stola.

„Nezješ raňajky?“ opýtala sa ho.

„Skočím iba po drevo. Takmer som nechal vyhasnúť oheň.“

Tentoraz si najprv natiahol kabát a rukavice, až potom otvoril. Sneh nepríjemne odrážal slnečné svetlo, a tak musel prižmúriť oči. Prešiel k drevu, potom sa obrátil k zrubu a pozrel sa na snežné dieťa, či skôr na to, čo z neho zostalo. Beztvará hromádka. Bez šálu. A bez rukavic. Tak ako v noci, no v dennom svetle to bola jasná

pravda. Stopy viedli po snehu na dvore a mizli medzi stromami. Potom uvidel pri dverách mŕtveho snežného zajaca. Prešiel okolo neho, ani nezastal. Vnútri s rachotom pustil drevo na dlážku pri piecke a tupo sa zadíval pred seba.

„Nič si si nevšimla?“ spýtal sa.

„Myslíš tú zimu?“

„Nie. Myslím niečo mimoriadne.“

„Čo také?“

„V noci sa mi zdalo, že niečo počujem. Asi to nič nebolo.“

Po raňajkách šiel nakrmiť zvieratá. Cestou do stodoly zdvihol snežného zajaca. Niesol si ho pri nohe, aby ho z okna neuviedla Mabel, obzrel si ho až v stodole. Videl, že bol zadusený, pravdepodobne tenkým drôtom, v mäkkej kožušine zostala stopa. Bol zmrznutý na kosť. Keď nakrmil zvieratá, prešiel za stodolu a hodil zajaca čo najďalej medzi stromy.

Vrátil sa do zrubu. Mabel zohrievala vodu na pranie.

„Videl si tie stopy?“ spýtala sa ponad plece.

„Aké?“

Ukázala z okna.

„Tie?“ opýtal sa. „Určite sú líščie.“

„Sliepkam sa nič nestalo?“

„Nie. Vôbec nič.“

Jack zvesil z háka nad dverami pušku. Povedal, že sa vyberie za líškou. Nevedel, čo ho na tých stopách znepokojilo. Začali sa pri hromádke snehu a viedli iba jedným smerom – do lesa. Nijaké stopy neviedli na dvor.

Stopy sa tiahli pomedzi brezy, ponad padnuté stromy a okolo holých pichľavých šípových kríkov. Jack sledoval zákruty, slučky. Nepripadali mu ako stopy zablúdeného dieťaťa. Skôr sa zdali ako stopy divého zvieraťa, líšky či hranostaja. Krútili sa sem a tam po snehu, vracali sa, krúžili, až si Jack nebol istý, či stále sleduje tie isté stopy. Ak malá zablúdila, prečo neprišla k ich dverám? Prečo nepožiadala o pomoc? Stopy nemierili k ceste pre vozy, na juh, k mestu a iným usadlostiam. Prepletali sa medzi stromami bez jasného smeru, ale keď sa obzrel, svoj zrub už nevidel a pochopil, že sa blíži k severu, k horám. Kde-tu sa k stopám topánočiek pripájali iné. Líška križovala detskú stopu a opäť od nej odbiehal. Prečo by líška stopovala medzi stromami dieťa? Po chvíli sledovania zapochyboval. Čo ak to dieťa šlo za líškou? Možno preto je tá trasa taká kľukatá.

Jack zastal pri padnutom topoli a oprel sa o hrubý kmeň. Asi tú stopu stratil. Utriel si z čela pot. Bolo chladno, no vzduch bol suchý, pokojný, a on sa zohrial. Zišlo mu na um, že sa tým stopám možno dosť dobre neprizrel. Čo ak celý čas stopoval líšku? Vrátil sa k stopám, zohol sa, napoly očakával, že uvidí odtlačok labky a pazúrov, ale kdeže, stále to boli jasné stopy detských nôh.

Ešte chvíľu ich sledoval – zbehli k malej úžľabine a husnému lesu čiernych smrekov. Pomedzi tie stromy tak ľahko neprejde. Navyše, už je dlho preč. Obrátil sa a pocítil nával paniky – tak uprene hľadel na stopy, že si nevnímal okolie. Stromy a sneh boli všade rovnaké. Potom si spomenul, že aj on v snehu zanechal stopy. Má pred sebou dlhú, predĺhú cestu domov, no nezablúdi.

Mabel ho s úzkosťou uvítala vo dverách. Obtrela si dlane o zásteru a pomohla mu vyzliecť si kabát.

Jack si zohrial dlane nad pieckou.

„No? Našiel si tú líšku?“

„Nie, len stopy. Sú všade.“

O dieťati jej nepovedal. Ani o mŕtvom zajacovi pred dverami. Iba by ju to zbytočne rozrušilo.